

İKİZ KARDEŞLER

Hasan Kallimci

Töre Yayıncılık
Hizmetleri Tic. Ltd. Şti.
Yayıncı sertifika no: 73591
Kalenderhane Mah. Cemal Yener
Tosyalı Cad Nu:4 Fatih/İstanbul
bilgi@tore-devlet.com
toredevlet.com.tr

İkiz Kardeşler

Yazar: Hasan Kallımcı
Çizer: Çağrı Cebeci

Ocak 2025
Yayın numarası: 13
Çocuk Kitaplığı: 3
ISBN 978-625-95606-2-5

Editör:
Ali Kerem Akdağ
Tashih:
Nehir Çelikkollu
Son Okuma:
Burcu Alan
Pınar Sarıkavak

Dizgi ve Kapak Tasarımı:
Ferhat Genç

Baskı: Akademi Matbaa
Matbaa sertifika no: 47610

Bu kitabın tüm hakları Töre Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Yayınevinden izin almadan, kaynağı belirtilmeden kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İstanbul 2025

HASAN KALLIMCI

1949 yılında, Denizli'nin Sarayköy ilçesinde doğdu. İlk ve ortaokulu Sarayköy'de, öğretmen okulunu Nazilli'de yatılı okudu. 1967 yılında Sarayköy'ün Aşağı Tırkaz köyünde sınıf öğretmenliğine başladı. Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde ön lisans eğitimini tamamladı. Çeşitli köy, kasaba ve ilçe ilkokullarında öğretmenlik yaptıktan sonra 1994 yılında Denizli Halk Eğitimi Merkezi Müdür Yardımcılığı görevinden emekli oldu. Çocuk edebiyatı alanında, ilk ve ortaokul öğrencileri seviyesinde hikâye, roman, masal ve şiir kitapları yazdı. Türk destanlarını çocuklarımız için romanlaştırdı. Gençlere ve kitap dostlarına hitap eden eserleri de vardır. Ulusal ve yerel çeşitli dergi ve gazetelerde yazı, şiir ve hikâyeleri yer aldı. Beş bölüm hâlinde ve radyo tiyatrosu formunda yazdığı Keloğlan'la Seyahat adlı eseri, TRT Erzurum Radyosu'nda yayımlandı. TMC firmasında, çocukların hastalıklarla mücadele konusunda bilgilendirilmesini amaçlayan, “Bitmeyen Savaş” adıyla her biri 18-20 dakika süreli, on üç bölüm olarak üretilen çizgi filmlerin hikâye ve senaryolarını da yazdı. Çeşitli üniversitelerde, yazarın eserleriyle ilgili lisans ve yüksek lisans tezleri yapılmıştır. Yazar evli olup iki çocuk ve dört torun sahibidir. Kallimci'nin ömrü boyunca süren yazı hayatı çeşitli ödüllerle karşılık bulmuştur:

Dündar Taşer Tiyatro Eserleri Yarışması'nda “Düşünme Odası” adlı eserle mansiyon ödülü (1974);

32. Türkçüler Bayramı Tiyatro Eserleri Yarışması'nda “Cemiloğlu” adlı eseriyle birincilik ödülü (1976);

Dündar Taşer Roman Yarışması'nda "Önce Hürriyet" adlı eserle "Roman Teşvik Ödülü" (1978);

Millî Eğitim Bakanlığının tertiplediği çocuk romanları yazma yarışmasında "Sihirli Dürbün" adlı eseriyle ikincilik ödülü (1992);

Yayımladığı çocuk romanlarıyla Çocuk Edebiyatçıları ve Sanatçıları Birliğinin "Çocuk Romanları Ödülü" (2001);

(EGAY-DER) Egeli Araştırmacı ve Yazarlar Birliği'nden "Türk Kültürüne Hizmet Ödülü" (2002);

(AYSİAD) Avrasya Yönetici Sanayici ve İş Adamları Derneğinden çocuk edebiyatı sahasında verdiği eserler sebebiyle "Kültüre Hizmet Ödülü" (20 Mart 2007);

Karaçay Çerkes ve Kabardin Malkar Özerk Cumhuriyetlerinde yaşayan Karaçay-Malkar Türklerinden "İsmail Semenov Gümüş Madalya Ödülü" (2012);

Millî Düşünce Merkezinden "Yahya Kemal Fikir Sanat Edebiyat Armağanı" (2018);

Denizli Gazeteciler Cemiyetinden, 1970-2020 yılları arasında Denizli'nin ekonomik, siyasi, sosyal ve kültürel gelişimine verdiği destekten dolayı "DGC 50. Yıl Onur Ödülü" (2021).

Yazarı ve eserlerini tanımak isteyenler için adres:

www.hasankallimci.com

“Özbek Türklerine ait Er Ali ve Şir Ali Destanı’ndan uyarlanmıştır”

KARA HAN'IN TOYU

Bulgar şehrinin hakanı Kara Han, üç gündür sevincinden uçuyordu. Nasıl sevinmesin? Onlarca yıldır çocuğu olmamıştı. “Yaşlandım, benden sonra yurdumu kim idare edecek ve düşmanlardan kim koruyacak?” diye üzülmüştü. Tam altmış beş yaşına gelmişken üç gün önce, Allah kendisine bir değil iki çocuk vermişti; ikisi de erkek, birbirinden güzel çocuklar... Artık kimse ona, “Çocuksuz padişah!” diyemeyecekti. Öldüğünde, tahtı sahipsiz kalmayacaktı.

Kara Han; halkını, yurdunun bütün bilginlerini, fakiri fukarayı, güreşçileri, ozanları çağırmış; çocuklarının doğması şerefine bir toy tertiplemişti. Toy, on bir gün on bir gece sürecekti. Kazanlar dolusu yemekler yenecek; ozanlar, çalıp söyleyeceklerdi. Gençler güreşecekler ve çeşitli oyunlarda yarışacaklardı. Tabii bu arada, henüz üç günlük olan iki yavruya da ad konulacaktı.

Kara Han, çocuğun birini aldı. Hanımı Gülmastura, diğerini kucakladı. Bebekler, dünyadan habersiz, yumuk yumuk bakıyorlardı. Hanımı:

-Ne kadar güzeller değil mi? diye sordu.

-Onlar hem çok güzel hem mert hem de çok akıllı olacaklar, dedi Kara Han. Çünkü bir yıl kadar önce bir veli, bana müjde vermişti. “İkiz erkek çocukların doğacak. Onlar çok güzel, çok mert ve çok akıllı olacaklar.” demişti. Dediği gibi hem ikiz hem de erkek olduklar. İnşallah velinin kehaneti tam gerçekleşir, diğer özelliklere de sahip olurlar.

-İnşallah.

İpek çadırın dışına çıktılar. Çadırın önündeki geniş çayırılık alanı, çok sayıda insan doldurmuştu. Herkes yiyip içip sohbet ediyordu. O sebeple büyük bir uğultu vardı. Han, çadırdan çıkınca sohbetler kesildi, uğultu dindi, bakışlar ondan yana çevrildi.

Kara Han, sessizlik sağlanınca konuşmaya başladı:

-Ey halkım! Allah’a şükürler olsun, ilerleyen yaşımda iki erkek çocuğum doğdu. Benden sonra halkımız başsız, yurdumuz sahipsiz kalmayacak. Şimdi sizden, bu iki yavruma ad koymanızı istiyorum.

Bu sözlerden sonra kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Herkes, kendince uygun adları düşündü. Oradakiler buldukları adları birbirlerine söylemeye başlayınca meydana tekrar bir uğultu kapladı.

-Şimdi herkes düşündüğü adları bana söylesin, diye emretti Han.

Oradakiler, düşüncelerinde oluşan adları söylemeye başladılar. Han her teklifi dinledi, dinledi. Nedense teklif edilen adlar hoşuna gitmemişti. Bu sebeple, “Şunu beğendim!” diyemiyordu. Halk merak içindeydi. Bazı kişiler homurdanmaya, kendi aralarında söylenmeye başladılar:

-Bu nasıl iş böyle? Onca ad söylendi, hiçbiri beğenilmedi.

-Han çocuklarına ad, başka ülkelerden mi getirilecek?

-Artık uzatmamalı, tekliflerden iki tanesini olsun beğenmeli!

O sırada toyun bulunduğu meydana bir derviş gelmişti. Üzerinde kırk yamalı bir hırka, elinde ağaç dalından eğri bir asa vardı. “Bir toya geldim. Karnımı doyuracak bir yer buldum.” deyip sevindi. Yanındakilere sordu:

-Burada ne oluyor?

-Padişahımız Kara Han, yeni doğan iki oğlu için toy tertipledi. Oğullarına verilmek üzere ad arıyor. Teklif ettiklerimizi beğenmedi, dediler.

-İki teklif de ben edeyim. Han, belki benim teklif ettiğim adları beğenir, dedi derviş.

Oradakiler, dervişin kılık kıyafetine bakarak onu küçümsediler.

-Şu dilenci kılıkliya bakın. Haddini bilmiyor, dediler.

-Padişah çocuklarına ad koymak sana mı kaldı, diye çıkıştılar.

-Boyundan büyük işe kalkışacağına, git önce karnını doyur, diye azarladılar.

-Kara Han, bizim teklif ettiğimiz adları bile beğenmedi, seninkileri mi beğenecek, diye homurdandılar.

Dervişin etrafında bir kalabalık oluşmuştu. Bu durum Kara Han'ın da gözünden kaçmadı, seslendi:

-Orada ne oluyor öyle?

-Bir derviş çocuklarınıza ad koymak istiyor, dediler.

-Gelsin, bir de onu dinleyeyim, dedi Kara Han.

Kalabalık yol verdi. Derviş, ağır ağır yürüyüp Kara Han'ın karşısında durdu.

-Bana İşan Derviş derler. Uygun görürseniz ben de iki ad teklif etmek istiyorum, dedi.

-Söyle bakalım, dedi Kara Han. Çocuklarıma hangi adları uygun gördün?

-Küçüğüne “Şir Ali” adı verilsin. O, elinde kılıcı ile bir aslan olsun. Büyüğüne “Er Ali” denilsin. Düşmanları ondan korksun, yenilsin.

Onu işitenler kendi aralarında adlarla ilgili yorum yapmaya başlayınca ortalığı yine bir uğultu kapladı. Derviş, konuşmasını sürdürüyordu. Ancak uğultu sebebiyle son söylediklerini çok az kişi duymuştu.

-İki kardeş, yedi yıl ayrı yaşasınlar, sonra birbirlerine kavuşsunlar.

Kara Han, bu adları beğenmişti. “Er Ali ve Şir Ali... Şir, aslan demek... Bir er, bir aslan... Ne güzel...” diye mırıldandı. Halkına seslendi:

-Dervişin teklifi hoşuma gitti. Onları çocuklarıma ad olarak veriyorum. Bundan böyle, kucağımdaki büyük oğluma Er Ali, annesinin kollarındakine de Şir Ali denecektir.

Adları, meydanda bulunanlar da beğenmişti. Çocuklar için:

-Adlarıyla yaşasınlar. Adlarına uygun, er ve aslan olsunlar!

-Sağlıklı büyüsünler!

-Nasıpleri bol olsun, diye dua ettiler.

Ancak herkes iyi niyetli değildi. Bu durum, orada bulunan molaların ve beylerin hoşuna gitmemişti. Kendi aralarında homurdanmaya başladılar. İçlerinden biri:

-Bizim adlarımızı beğenmedi de gitti bir dilenci dervişin sözünü tuttu, diye söylendi.

Bir başkası:

-Bir dilenci bizden itibarlı duruma geçti, dedi.

Bir diğeri çok daha ileri giderek:

-Ey Kara Han! Halkın da yurdun da yerin dibine batsın, diye beddua etti.

Kötü niyetli bu kişiler kendi aralarında konuştukları için Kara Han onları işitemezdi. Kucağındaki bebeği: “Oğlum, Er Ali’im!” diye okşayıp sevdi. Hanımı Gülmastura’nın kolları arasındaki oğlunu, bakışlarıyla ve sözleriyle okşadı: “Yavrum, canım, Şir Ali’im!”

Kara Han ile Gülmastura, çocuklar kucaklarında olduğu hâlde tekrar çadıra girdiler. Han’ın ikinci hanımı Gülçehre, kollarını uzattı:

-Padişahım, dedi. İzin ver Er Ali’yi beşiğine ben yatırayım.

Kara Han, çocuğu uzatırken Gülçehre’ye baktı. Kadının bakışlarını beğenmemiş, gözlerinde bir hoşnutsuzluk sezmişti. İçinden; “Kıskandı galiba!” diye düşündü. Tahmini doğru idi. Gülçehre o an, müthiş bir kıskançlık duyuyordu. Kara Han, ikiz çocuk verdiği için bundan böyle Gülmastura ile ilgilenecek, kendisine dönüp bakmayacaktı. O, böyle düşünüyordu.

Çocuklar altın beşiklere yatırıldı. Han, sevinçliydi. Sevincinden gözleri yaşıyor, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Biliyordu ki insan yaşlanınca daha çok duygulanır ve sık sık ağlamaklı olurdu ancak bir padişaha da ağlamak yakışmazdı.

Derviş, ne güzel adlar bulmuştu çocuklarına. Er Ali, Şir Ali... O,

hırkası kırk yamalı derviş, adları teklif ettikten sonra bir şeyler daha söylemişti, bir cümle... Ne demişti? Hatırlamaya çalıştı, düşündü, düşündü, sonunda buldu:

“İki kardeş, yedi yıl ayrı yaşasınlar, sonra birbirlerine kavuşsunlar.”

İrkildi... O an, bütün dikkatini teklif edilen adlara verdiği için bu söz üzerinde durmamıştı. Derviş ne demek istemişti? Söyledikleri gerçekleşecek miydi? İki kardeş, niçin yedi yıl ayrı kalacaklardı? Bu ayrılık ne zaman yaşanacaktı? Hem bu nasıl sözdü böyle? Beşiklerinde yatan bu masum yavrular, gerçekten yedi yıl ayrı yaşayacaklar mıydı?

Gülmastura, beşiklerin başında uzun zaman dikili kalan ve düşüncelere dalan kocasını süzmekteydi. Padişahın suratı asıktı. “Kocamın canını sıkıran bir olay yaşandı galiba.” tahmininde bulundu, sordu:

-Ey Kara Han! Sevinmen gereken şu zamanda niçin kara kara düşünürsün? Canını sıkıran nedir?

Padişah, düşüncelerinden sıyrıldı. Bir süre, dervişin sözünü hanımına söyleyip söylememe konusunda tereddüt yaşadı. Sonunda söylemeye karar verdi:

-Çocuklara ad veren İşan Derviş var ya, dedi. Onun bir sözü beynimi tırmalıyor.

-Hangi sözü?

-Çocukların yedi yıl ayrı yaşayacaklarını söylemişti.

-Evet... Hatırlıyorum... Ben de duydum. O şom ağızlı derviş ne demek istedi öyle?

-Bilmem... İşte o söz canımı sıkıyor. Şimdi gidip onu bulmalı ve sözlerinin anlamını sormalıyım.

Han, içermiş ve öfkelenmişti. Hızla yürüyüp çadırdan çıktı. Çevresine bakındı. Aradığı kişiyi göremeyince buyurdu:

-Çocuklarıma ad veren derviş hemen bulup bana getirin!

Askerler seferber oldular. Hırkası kırk yamalı derviş yoktu. Ne kadar aradılarsa da bulunamadı. Kara Han, “Yazık! O sözler hep

içimde kalacak. Dervîşi bulup ne demek istediğini sorsaydım!” diye hayıflandı. Tekrar çadıra döndü. Gülmastura, iki beşiğin arasına oturmuş beşikleri sallıyor, çocukları uyutmaya çalışıyordu. İkinci hanımı Gülçehre de yoktu. Bu ara, gitmiş olmalıydı. Sordu:

-Gülçehre nerede?

-Evine gitti, dedi Gülmastura.

-Hemen çekip gideceğine burada bulunup sana yardımcı olması gerekmiyor muydu? Onu biraz hoşnutsuz gördüm, dedi padişah.

-Çocuklar benden doğunca memnun olmadı sanırım, dedi hanımı. Çocuk doğuran hanım olarak benim öne çıkarılacağımı, kendine ilgi gösterilmeyeceğini düşünüyor olmalı. Zamanla geçer...

-İnşallah...

Kara Han, çadırdan çıktı. Dışarıda toy sohbetlerle, ozanların çalıp söylemeleriyle, yarışlarla, oyunlarla devam ediyordu. Halkın neşesi yerindeydi. Baktı, mollaların ve beylerin bulunduğu alan boşalmıştı. “Bunlar nereye gittiler böyle? Toyu, niçin vakitsiz terk ettiler?” diye mırıldandı. Bu durum da hoşuna gitmemişti. “Bu sevinçli günümde ilginç gelişmelere şahit oluyorum. Bir dervîş, çocuklarımın yedi yıl birbirlerinden ayrı kalacaklarını söyleyip ortadan kayboluyor. İkinci hanımım Gülçehre, kıskanıp suratını asıyor. Şimdi de mollalar ve beyler toyu terk ettiler. Bana ikiz erkek evlat sahibi olmamın sevincini yaşatmıyorlar...”

Kara Han, koyun derisinden yapılmış sivri kalpağının kenarından elini sokarak başını kaşıdı. Sonra, beynini kemiren bu düşüncelerden kurtulmayı arzuladı. “Aman! Her şey olacağına varır.” diye mırıldandı. Zaten öyle ince düşünen biri de değildi. Kendine pek çok şeyi dert edinmezdi. Pek sıkıntıya gelemezdi. Kalpağını, üstünü başını düzeltti. Az ötede çalıp söyleyen bir ozanı dinlemek üzere o tarafa doğru yürüdü. Kalabalığa karıştığında Gülçehre’yi de çocuklarına ad veren dervîşi de mollaların ve beylerin toy yerini terk ederek gitmelerini de unuttu.

İKİZLERİN KAZ AVI

İkizler, Er Ali ile Şir Ali... Her bebek gibi onlar da annelerini emdiler. Emeklediler, yürüdüler, ağladılar, güldüler ve zaman içinde büyüyüp dört yaşına geldiler. İşte o zaman, Kara Han ile Gülmastura, çocukları alarak okula, o zamanın öğretmenlerinden biri olan Ömer Molla'nın yanına götürdüler. Öğretmene, en iyisinden elbiseler hediye ettiler. Gülmastura:

-İlminize kurban olayım molla efendi, dedi. Okumayan kişi oduna benzer, sonunda perişan ve pişman olur. İkizlerim sana teslim. Konuşmaları ve davranışları güzel olsun, ellerine kalem yakışsın.

Ömer Molla, Han çocuklarına öğretmenlik yapacağı için sevinçliydi.

-Okumanın, ilmin önemini ne güzel anlattınız, dedi. Siz merak etmeyin. Çocuklarınızı en iyi şekilde yetiştiririm.

Çocuklar böylece okula başladılar. Tam beş yıl, Ömer Molla'dan ve diğer mollalardan dersler aldılar. Beş yılın sonunda Kara Han, çocukların durumunu merak etti. "Okumayı öğrendiler mi acaba? Şunları bir kontrol edeyim!" diye düşündü. Çocukların okuluna gitti. Oradaki kitaplardan birini alarak Şir Ali'nin eline verdi:

-Oğlum, yüksek sesle oku da dinleyeyim, dedi.

Şir Ali, kitabın bir sayfasını pek güzel okudu. Noktalarda duruyor, virgüllerde çok az duruyordu. Hiç duraklamadan, kekelemeden, gerekli vurguları yaparak okuyordu.

-Güzel, dedi Kara Han.

Kitabı alarak Er Ali'nin eline tutuşturdu.

-Bir de sen oku bakalım, dedi. Sen de kardeşin gibi güzel okuyabilecek misin?

Er Ali de aynı güzellikte okuyordu. Kara Han, çocuklara okuduk-ları sayfada anlatılanlarla ilgili sorular sordu. İkizler anlamışlardı. Düzgün cümlelerle cevap verdiler.

Kara Han, memnun kalmıştı. Çocukların öğretmenini Ömer Molla'ya: -Teşekkür ederim Molla, dedi. Üzerinize düşen görevi en iyi şe-kilde yerine getirmişsiniz. Keselerle altın vererek sizleri ödüllен-direceğim...

Öğretmen de sevinçliydi. Çünkü çocuklar başarılı olmuş, yüzüne kir çıkarmamışlardı. Keseler dolusu altına kavuşacak olmanın ha-yaliyle gözleri parladı:

-Görevimiz efendim, dedi.

Kara Han bu defa çocuklarına döndü:

-Pek güzel yetiştirmişsiniz, dedi. Şimdi sıra insanlık dersi almaya geldi. İnsan içine girmeyi, oturup kalkmayı, yerinde konuşmayı, atlara bakmayı ve binmeyi, avlanmayı, kılıç kullanmayı... Daha pek çok şey öğreneceksiniz. Öğrenmelisiniz ve her konuda çok iyi ye-tişmelisiniz. Çünkü yarın ülkeyi siz idare edeceksiniz.

Artık çocukların o okuldan ayrılma zamanıydı. Çünkü başka okula gidecek, başka öğretmenlerden dersler alacaklardı. Ömer Molla, çocukların ayrılacak olmalarına üzülyordu. Dile kolay... Tam beş yıldır Er Ali ve Şir Ali ile birlikteydi. Onlara iyice alışmıştı. Gözleri doldu:

-Ayrılmak çok zor olacak güzel çocuklarım. Sizleri çok özleye-ceğim, dedi.

Çocuklar, öğretmenlerine sarıldılar. Elini öptüler.

-Sizden ayrılmak bize de zor gelecek, dedi Şir Ali.

-Ziyaretinize geliriz, dedi Er Ali.

Vedalaştılar. Kara Han, ikizleri Bahçıvan Hemra diye bilinen bir yaşlı öğretmenin yanına götürdü.

-Hemra, dedi. Çocuklarım okumayı, yazmayı, güzel konuşmayı ve nice bilgileri öğrendiler. Sıra insanlığı ve savaş sanatını öğren-

melerine geldi. Onları iyi yetiştir. At binen, iyi kılıç kullanan, gözü pek, saygılı, sevgili ve merhametli yiğit olsunlar, dedi.

-Siz merak etmeyin, dedi Hemra.

-Sana güveniyorum.

Kara Han, çocukları orada bırakıp gitti. Hemra, ahırdan iki atı tutarak getirdi. Biri Kara Kaşka at, diğeri Torık at idi. Kara Kaşka atın alnında beyaz bir leke vardı, o leke burnuna doğru uzuyordu. Torık atın gövdesi kızıl, ayakları koyu kızıl renkteydi.

Hemra o gün, ilk ders olarak çocuklara atın nasıl tımar edileceğini öğretti. Sonraki günlerde yemlemeyi, yular takmayı, eyer vurmaya, atları tımar etmeyi de öğretti. Binicilik dersleri verdi. Çocuklara, at üzerinde giderken önündeki, yan tarafındaki ve gerisindeki hedeflere ok ve mızrak atma çalışması yaptırdı. Kılıç kullanmayı, bir savaşta nasıl korunacaklarını gösterdi. Orada da çeşitli kitaplar okudular, yeni bilgiler öğrendiler.

Günler, aylar, hatta yıllar akıp gidiyor, çocuklar büyüyüp güçleniyorlardı. Bir gün Hemra:

-Bu kuşamlar bu atlara yakışmıyor, dedi. Bugüne kadar kendinize ait olmayan silahlarla eğitim yaptınız. Size kılıç, ok, yay gibi silahlar da lâzım. Siz, Bulgar şehrinin şahinleri, Kara Han'ın çocuklarısınız. Atlarınız, giyiminiz, kuşamanız, her şey size layık, size uygun olmalı. Silahlarınızı kuşanıp atlarınıza bindiğinizde görenler, "Bunlar Kara Han'ın ikizleri!" demeliler. Dostlarınız sevinmeli, düşmanlarınız titremeli.

Er Ali:

-Atımıza uygun koşumları ve bize uygun silâhları kim yapar, diye sordu.

-Adil Usta yapar, dedi Hemra.

-Peki, o usta nerede?

-Şehrin kıyısındaki Gül Sarayı'nı bilir misin?

-Evet, biliyorum.

-Evi, o sarayın yanında. Kime sorsanız gösterir.

-Öyleyse izin ver, oraya gidelim.

-Gidebilirsiniz.

Çocuklar, atlarına bindiler. Adil Usta'yı arayıp buldular. Selam verdiler, hâlini hatırlarını sordular. Usta, Han çocuklarının evine gelmesine sevinmişti. Onları içeriye davet etti. Ne ikram edeceğine şaşırırdı.

-Ey güzel yüzlü, ömürleri bol olası yiğitlerim, dedi. Adil Usta size kurban olsun. Evime şeref verdiniz. Gelmenizin sebebi nedir, diye sordu.

Ustaya, Er Ali cevap verdi:

-Biz büyüdük. Birer savaşıçı olarak yetiştirildik. Bize at koşumları ve silahlar yapmanızı istiyoruz.

-İsteğiniz bunlar olsun. Yalnız bana seksen gün mühlet vereceksiniz. Seksen gün sonra gelip siparişlerinizi alabilirsiniz.

Usta o gün, küçük misafirlerini atlarına bindirerek uğurladı. Çocuklar yeniden Hemra Bahçıvan'ın yanına döndüler.

Seksen gün su gibi akıp geçiverdi. Bu sürenin sonunda iki kardeş, atlarına binip tekrar Adil Usta'nın evine gittiler. Usta onları evine, başköşeye davet etti. Çocuklar girdiler. Er Ali başköşeye oturdu, Şir Ali yer minderine... Şir Ali, kendisinden önce doğmuş olduğu için ağabeyine çok saygılıydı. Er Ali, onu yanına çağırdı:

-Kardeşim, uzakta durma, şöyle yanıma gel. Senin yerin benim yanımdır, dedi.

Usta, onların birbirlerine olan saygı ve sevgisini görünce sevindi:

-Sizler Bulgar devletinin şahinlerisiniz. Yurdun koruyucularısınız. Devletimiz, sizin elinizde daha da güçlenecek buna inanıyorum. Öğretmenlerinizi de tebrik ederim. Sizleri çok güzel yetiştirmişler, dedi.

Usta onlara, yaptığı kılıçları, mızrakları, okları, yayları ve at koşumlarını teslim etti.

-İşte siparişleriniz, dedi.

Er Ali, para vermek için elini kesesine attı. Adil Usta, ona engel

oldu.

-Ben, yaptığım bu işten dolayı sizden para almayacağım, dedi. Hakkımı helal ediyorum. Ancak büyüüp sultan olduğunuzda, beni hatırlar da hürmet ederseniz... İşte o an, o şekilde emeğimin karşılığını almış olurum.

Er Ali ile Şir Ali, ustaya teşekkür ettiler, elini öptüler. Altından yapılmış koşumları atlara taktılar. Çelik silahları kuşandılar. Cins atların üzerinde iki Türk bahadırı vardı şimdi. Atlarına, silahlarına, birbirlerine sevinçle, gururla baktılar. Adil Usta, onları dualarla uğurladı.

Gençler, o sevinçle Bulgar şehrinin sokaklarında bahçelerde, bağlarda at üstünde uzun süre dolaştılar. Meyvelerden yediler, gölgelerde serinlediler. Cins atlar üzerindeki bu iki yiğide herkes imrenerek baktı.

-Kendileri de güzel, atları da... Silahları, koşumları parıl parıl... Allah ikizleri korusun, diye dua ettiler.

Üç gün böyle geçti. Üçüncü günün sonunda Şir Ali'nin canı sıkılmıştı.

-Ağabey! Biz bu atları, silahları bağlarda bahçelerde dolaşmak için mi aldık? Dağlara, yaylalara çıkalım, avlanalım, dedi.

Er Ali:

-Doğru söylüyorsun kardeşim. Benim de canım sıkılmıştı. Dağları aşalım, yaylaları dolaşalım, başka şehirler görelim, diye cevap verdi.

Birlikte ahıra gittiler. Er Ali, Kara Kaşka atını hazırlayıp ahırdan çıkardı. Kara Kaşka at, diğer attan ayrılmak istemediğini belirtecek şekilde kişnedi, tepindi. Şir Ali'nin atı da içerde kişneyip tepiniyordu. Onların bu davranışı Şir Ali'nin hoşuna gitmişti:

-Ağabey, atlarımız da kardeş olmuşlar, dedi.

Er Ali'nin gözleri yaşla doldu.

-Hayvanların davranışı bize ders olsun, diye karşılık verdi. Bu atlar aynı anadan ve babadan doğmadıkları hâlde birbirlerini seviyorlar.

Biz kardeşiz... Birbirimizi çok sevelim ve hiç ayrılmayalım.

Şir Ali de huysuzlanan atını hazırladı.

-Sabırlı ol güzel atım, dedi. Yaylalarda, çöllerde koşmak için geniş alanlar bulacaksın, diye okşadı.

İki genç atlarına bindiler. Hemra Bahçıvan'ın yanına giderek ondan izin istediler. Hemra, onlara izin verdi, dua etti:

-Yiğitler! Gül yüzünüz solmasın. Hep iyilik yapın, iyilerle birlikte olun. Dostlarınızı sevindiririn. Fakirlere yardım edin. Sırlarınızı düşmanlara bildirmeyin. Ey hakanımın oğlanları! Sağ esen gidin, sağ esen gelin...

İkiz kardeşler daha sonra annelerinin yanına gittiler. Gülmastura evinin önündeydi, evlatlarını karşıladı. Erali'nin atının altın yularını tuttu. Çocuklarına sevgi dolu baktı:

-Anneniz size kurban olsun yavrularım, dedi. Atlarınıza binmişsiniz, silahlarınızı kuşanmışsınız. Gözümün nurları, böyle nereye gidiyorsunuz?

-Şöyle beş altı günlük bir geziye çıkıyoruz, dedi Er Ali. Babamızın yurdunu tanıyacağız, avlanacağız. Senden izin almaya geldik.

Gülmastura onlara dua etti, izin verdi:

-Düşmanlarınıza dik durun. Vurun vurulmayın. Eğilip bükülmeyin. Sağ esen gidin, sağ esen gelin...

İkizler, atlarını topukladılar. Cins atlar rahvan koşarlarken Gülmastura çocuklarının arkasından bakıyor, onlar için dua ediyordu. Er Ali ile Şir Ali, oradan okula gittiler. Ömer Molla'nın da iznini ve duasını aldıktan sonra atlarının başını, şehir dışına çevirdiler. Dağlara doğru at sürmeye başladılar.

İki kardeş, bazı yerlerde atlarını yarıştırdılar, çukurlardan atladılar, tepeleri aştılar. Bazı yerlerde de sohbet ederek ağır ağır gittiler. Üç gün üç gece yol aldılar. Sonunda Hayma Dağı'na ulaştılar. Şir Ali, dağın yüksekliğine bakarak:

-Bu ne yüksek dağ böyle! Ömrümüz boyunca tırmansak dağın tepesine ulaşamayız, dedi.

Karınları acıkmıştı. Bir pınarın başında mola verdiler. Er Ali, ok ile birkaç keklik avladı. Keklikleri temizleyip mızrağına dizdi. Şir Ali odun toplayıp ateş yaktı. Avlarını pişirip yediler. Atlarının bakımını yaparak onları da dinlendirdiler, doyurdular.

Geriye dönerlerken Şir Ali, geçtikleri dağları tek tek sayıyordu.

-Biz çok uzaklara gelmişiz ağabey, dedi. Saydım, tam yedi karlı dağ aşmışız.

-Onca yolu cins atlarımız sayesinde alabildik. Onlar olmasaydı bu kadar uzağa gidemezdik, diye karşılık verdi Er Ali.

Bulgar şehrine yaklaşıyorlardı. Bir gölün kenarında mola verdiler.

-Az sonra evimize, annemize ulaşacağız dedi Şir Ali. Yurdumu, evimi özlemişim.

-Sağ esen yurdumuza ulaştık amma elimiz boş geldik, diye söylendi Er Ali. Biz Han çocuklarıyız, beyleriz... Elimiz boş dönmek ayıp karşılanır.

-Ya ne yapmamız gerekir?

Er Ali, "Ne yapmamız gerekir?" diye soruyu tekrarladı. Çevresi-ne bakındı. Gölde yüzmekte olan kazları gördü.

-Şurada, gölde yüzmekte olan kazlardan iki tanesini avlayalım. Onları annemize hediye götürürüz, dedi.

-Hepsi de besili kazlar, dedi Şir Ali. Saydım, tam yedi tane...

Hayvanları ağaçlara bağladılar. Er Ali, gölün kenarına kadar gitti. Sadağından bir ok çekerek yayına taktı ve nişan aldı. Kazlardan birini avladı. İkincisini avlayamadı, yaraladı. Diğer beş kaz uçup gitti. Er Ali, avladığı kazı aldı. Yaralı kaz uçarak kaçmaya başlamıştı ve çok da hızlı uçuyordu. Er Ali, bir süre kuşun arkasından baktı:

-Bu kuş yakalanmayacak galiba, dedi.

-Şehre doğru uçuyor, dedi Şir Ali.

Atlarına binerek yaralı kazı takip etmeye başladılar. Kaz uçtu,

uçtu... Şehrin kenarındaki bir çadırın yanına varıncaya kadar düşmedi, bir çadıra girdi. Er Ali ile Şir Ali, şaşırdılar. Er Ali:

-Bu küçük annemiz Gülçehre'nin çadırı, dedi.

-İçeriye girip vurduğumuz kazı annemizden isteyelim, dedi Şir Ali. Verir mi acaba?

-Bizi pek sevmez amma, dedi Er Ali. İsteyelim, verirse alır gideriz. Vermezse canı sağ olsun.

Atlarından indiler. Er Ali, çadırın kapısına yaklaşarak seslendi:

-Küçük anne! Biz geldik... Kapıya çıkar mısın?

Gülçehre az sonra kapıda göründü. Kucağında yaraladıkları kaz vardı fakat ölmüştü. Kadın öfke doluydu. Elinden gelse, çocukları o an, orada boğup öldürebilirdi. Er Ali'nin elindeki ölü kaza baktı, sonra bakışlarını elindeki hayvana çevirdi. Daha sonra bakışlarını tekrar çocuklara dikti. O ne öfke dolu, o ne delice bakışlardı öyle!

Çocuklar birbirlerine korkuyla baktılar. İkisi de bakışlarıyla; "Şimdi ne olacak?" diye soruyorlardı.

onu gördün mü?

-Sağ ve çok iyi, dedi Er Ali. O, şu anda Bağdat'ta padişahlık yapıyor. Yakında onu da göreceksin.

Yaşadıklarını bir bir anlattı.

-Kötü günler geride kaldı anneciğim, dedi. Artık bir arada, gelinleriyle birlikte, mutlu ve huzurlu yaşayacağız...

Er Ali, ülkeyi yeniden düzene koymak için çalışmalara başladı. Zindanda yatan masumları serbest bıraktırdı. Kara Han'ın zamanındaki beyleri, komutanları görevlerinden uzaklaştırdı. Onların yerine o işe layık, iyi insanları tayin etti. Baş celladın öldürüldüğünü öğrendi. Beş yüz celladı ve Gülçehre adlı iftiracı kadını zindana attırdı. Babası Kara Han'ı da gizlendiği yerden buldurup saraya getirtti.

Kara Han, kendini hâlâ Bulgar şehrinin hâkimi ve tahtın sahibi sanıyordu. Taht odasına girince oğluna verdi veriştirdi:

-Er Ali! Sen annesine saldıracak, ona işkence edecek kadar kötüsün. Sen ahlaksız birisin. Bu tahtta oturmaya layık değilsin!

Er Ali, babasının anlayışsızlığı karşısında üzüldü.

-Yanlış düşünüyorsun baba, dedi. Hâlâ Gülçehre adlı o kötü kadının tesirindesin. O iftiracıya inandın da biz günahsızlara inanmadın. Üstelik öldürtmeye kalktın.

-Siz ahlaksızsınız, siz babanızın tahtına göz dikecek kadar kötüsünüz. Ah, cellatlar sizi niye öldürmediler ki!

Er Ali, daha fazla konuşmanın gereksiz olduğunu anlamıştı. Yanındakilere emretti:

-Babamın eline bir baston verin; torbasına da ekmek ve su koyun. Götürüp çöle bırakın. Hasretliğin, gurbetliğin ne demek olduğunu o da anlasın.

Adamları, Kara Han'ı kollarından tutarak saraydan çıkardılar. O, hâlâ kendi düşüncesi doğrultusunda söyleniyordu:

-Ahlaksız, hayırsız evlatlar! Sizi cellatlara bırakmamalı, kendi ellerimle öldürmeliydim...

Şir Ali, günler, aylar geçmesine rağmen ağabeyinin avdan dönmediğini görünce telaşa kapılmıştı. Bağdat'a gelenlerden haber sordu. Kimse Er Ali'yi ve yanındakileri görmemişti. Üzülüyor ve söyleniyordu:

-Ne vardı avlanmaya gidecek? Başına bir iş gelmiş olmasın!

Çıkıp ağabeyini aramaya karar verdi. Kara Kaşka atını hazırlattı. Yanına eşini ve birkaç yakın adamını alarak yola koyuldu. Yolda gördüğü kişilere sorarak ağabeyinin izinden İşkemsal şehrine kadar gitti, saraya çıktı.

Kahraman Şah, Er Ali'nin bir benzeri ile karşılaşınca şaşırıldı. Şir Ali'nin, damadının kardeşi olduğunu öğrenince olanları anlattı:

-Burası, artık ağabeyinin şehri oldu, dedi Kahraman Şah. Ben, Vali Molla Ömer'in yardımcısıyım ve şehri şimdilik onun yerine idare ediyorum. Ağabeyin, kızım Aytöre ile evlendi. Ordu toplayıp yanına Molla Ömer'i, Hemra Bahçivan'ı ve kızımı da alarak Bulgar şehrini fethetmeye gitti.

Şir Ali, Hemra Bahçivan ile Molla Ömer'in de sağ olduğunu, ağabeyi ile birlikte bulunduğunu duyunca sevindi. İşkemsal'de dinlenecek kadar kaldıktan sonra hemen yola çıktı. Bulgar şehrine vardığında ağabeyinin idaresi altına girmiş buldu.

Atının yönünü saraya doğru çevirdi. Sarayın bahçesine girdiğinde, "Yavrum, oğlum!" diye bir çığlık duydu. Bu sesi tanıyordu... Bir kadın, kendisine doğru koşarak gelmekteydi. Çığlık çığlığa gelen annesiydi. Kadın, yıllar sonra da olsa evladını tanımıştı. Kollarını açmış koşuyor:

-Yavrum, Şir Ali'm! diye bağıırıyordu.

Şir Ali hemen atından indi. Ana oğul kucaklaştılar. Uzun süre birbirlerine sarılı kaldılar.

İkiz kardeşler, yıllar sonra annelerine kavuşmuş olmanın sevinci içindeydiler. Er Ali, bu kavuşmanın şerefine bir toy tertipledi. Toy

yedi gün yedi gece sürdü. Halk, beyler, komutanlar yediler, içtiler, eğlendiler. Gençler yarıştılar, güreştiler, oyunlar oynadılar. Ozanlar saz çalıp türküler söylediler; Er Ali ile Şir Ali'nin başından geçen bu macerayı bir destan olarak anlattılar.

Er Ali, toy bitince öğretmenlerini çağırdı. Molla Ömer'e emretti:
-Getirdiğimiz askerleri de alarak İşkemsel'e git, oranın valiliğine devam et.

Sonra Hemra Bahçıvan'a döndü.

-Seni de Bağdat padişahı tayin ettim. Aile fertlerini alarak Bağdat'a gideceksin, dedi.

Molla Ömer, ordunun başında İşkemsel'e gitti. Hemra Bahçıvan, hanımını ve çocuklarını alarak Bağdat'ın yolunu tuttu. İkiz kardeşler Er Ali ile Şir Ali, Bulgar şehrinde kaldılar. Uzun yıllar, eşleri, anneleri ve Bulgar şehrindeki Özbek Türkleri ile birlikte mutlu ve huzurlu, ömür sürdüler.

KAYNAK

Er Ali ile Şir Ali Destanı, Prof. Dr. Selâmi Fedakâr, Türk Dil Kurumu Yayını, 2009 Ankara